

[Landbrugsministeren]

Ved beregningen af de statsfinansielle konsekvenser er der taget udgangspunkt i et tilskud på 1.200 kr. pr. ha braklagt areal. EUGFL reviderer 50 pct. af udgifterne til et tilskud af denne størrelse.

3) Jordbrug i miljøfølsomme områder. Ordningen tilsigter at fastholde eller genetablere områder, som i særlig grad er følsomme over for påvirkningen fra intensiv landbrugsdrift. Det forventes, at der i den amtslige planlægning vil blive udpeget 2-4 pct. af landets areal som miljøfølsomme områder (f.eks. strandenge, overdrev, ferske enge, vandløbs- og sønære arealer, herunder især vandløbsbræmmer, områder over særligt sårbare grundvandsressourcer). Der ydes tilskud til landmænd, der forpligter sig til at indføre eller opretholde miljø- og naturvenlige produktionsmetoder i mindst 5 år. Landmanden skal indgå en forvaltningskontrakt herom med de kommunale myndigheder.

Det refusionsberettigede tilskud udgør maksimalt 100 ECU, hvoraf amtskommunen efter forslaget betaler 15 pct., EUGFL's refusion udgør 25 pct., og staten afholder de resterende tilskudsudgifter.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsskadeforsikring. (Erstatning for fosterskader).

(Lovforslag nr. L 71).

Lovforslaget er en genfremsættelse af lovforslag nr. L 170, der blev fremsat den 14. januar 1988.

Ikrafttrædelsesbestemmelserne er imidlertid på baggrund af behandlingen i Folketinget blevet ændret, således at loven får tilbagevirkende kraft i 5 år før ikrafttrædelsen. Endvidere gives der en dispensationsadgang for fosterskader, der er opstået før dette tidspunkt, når de anmeldes til Sikringsstyrelsen inden lovforslagets fremsættelse. På denne måde gives mulighed for at opfange de sager, der har givet anledning til lovændringen.

Arbejdsskadeudvalget behandlede forlods spørgsmålet om, hvorvidt et barn, der har pådraget sig en sygdom som følge af forældrenes

arbejde, bør omfattes af arbejdsskadeforsikringsloven.

Udvalget har fundet, at videnskabelige undersøgelser viser klar sammenhæng mellem visse påvirkninger af den gravide og opståede fosterskader.

Jeg foreslår derfor, at personkredsen, der omfattes af arbejdsskadeforsikringsloven, udvides, således at det levendefødte barn, der inden fødslen har pådraget sig en sygdom som følge af moderens arbejde under graviditeten, får et selvstændigt erstatningskrav.

Udvalget har ikke fundet klar dokumentation for en sammenhæng mellem skader og påvirkninger af forældrene, der finder sted før befrugtningen eller efter fødslen.

På grund af mistanken om en sammenhæng foreslår jeg, at der i arbejdsskadeforsikringsloven åbnes mulighed for at anerkende sådanne skader, når det godtgøres, at påvirkninger af forældrene før befrugtning eller efter fødsel har skadende effekt på foster eller barn.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om kontanthjælp).
(Lovforslag nr. L 72).

Med indførelsen af de faste kontanthjælpsydelse pr. 1. juli 1987 afløstes bistanndslovens skønsprincip på dette område af et retsprincip. Det betyder større gennemsuelighed, større retssikkerhed for borgerne og en langt enklere sagsbehandling.

Det var et klart sigte med ændringerne at frigøre ressourcer i socialforvaltningerne til forebyggende og aktiviserende indsats over for kontanthjælpsmodtagere.

De faste kontanthjælpsydelse (grundbeløb + børnetillæg + boligtillæg) har imidlertid vist sig at medføre et større niveauløft og en større skævhed i forhold til andre gruppers forbrugsmuligheder end oprindeligt antaget ved lovens vedtagelse.

Regeringen finder det uholdbart, at personer i beskæftigelse kan have ringere økonomiske vilkår end personer, der modtager kontanthjælp. Da målet altid må være at få mennesker

[Socialministeren]

ud af den passive situation og gøre dem selv-hjulpne, må man konstatere, at systemet så at sige modarbejder sig selv. Det sker ikke sjældent, at en revalideringssag må indledes med, at man må forberede familien på, at den skal klare sig for mindre end hidtil, når forsørgeren kommer i arbejde.

Årsagen hertil er ikke alene de faste kontanthjælpsydelse, men også reglerne for betaling af daginstitutionspladser, som betyder, at man som kontanthjælpsmodtager altid har friplads.

Lovforslagets *ene hovedsigte* er derfor en justering af kontanthjælpsniveauet, så det bringes i et mere rimeligt forhold til lavtlønnen på arbejdsmarkedet og til dagpengeniveauet. Dette er et led i regeringens aftale med Kommunernes Landsforening fra juni 1988.

De foreslåede justeringer betyder samtidig, at de samlede kontanthjælpsudgifter søges tilpasset det niveau, der var tilsigtet ved indførelsen af reglerne om de faste ydelser (ved uændret antal modtagere).

Justeringen af kontanthjælpsniveauet omfatter en ændring af de regler, der sætter loft over den samlede hjælp efter lovens § 37 og § 42, en afskaffelse af det såkaldte høje børnetillæg for det første barn i familien, en suspension af juli-reguleringen i 1989 af grundydelse og grænsebeløb (men *ikke* børnetillæg) samt en omlægning (forbedring) af ydelsen til de unge under 23 år, så den svarer til Statens Uddannelsesstøtte.

Efter de gældende regler kan kontanthjælpen efter § 37 ydes uden hensyn til modtagerens hidtidige indtægter, hvis den beregnede hjælp (dvs. summen af grundydelse, boligtillæg og børnetillæg) ikke overstiger dagpengemaksimum med fradrag for skat. Pr. 1. januar 1989 udgør dagpengemaksimum på grundlag af den gennemsnitlige kommunale skatteprocent 6.167 kr. månedlig.

Hvis den beregnede hjælp overstiger dagpengemaksimum, kan der på grundlag af modtagerens hidtidige indtægter udmåles en højere hjælp, men hjælpen kan ikke overskride 90 pct. af den hidtidige indtægt.

Lovforslaget betyder, at loftet i form af dagpengemaksimum efter skat erstattes med et grænsebeløb på 5.200 kr. Grænsebeløbet kan overskrides, såfremt de hidtidige indtægter giver grundlag herfor. I sådanne tilfælde oprettholdes 90 pct.s-grænsen.

For revalidender med hjælp efter lovens § 42 gælder der i dag ingen overgrænse for hjælpens størrelse. Det foreslås, at der indføres et loft på 10% af dagpengemaksimum efter skat, men også her skal hjælpen kunne udbetales med et højere beløb, dog begrænset til 90 pct. af hidtidig indtægt.

Endelig er det regeringens hensigt at ændre betalingsreglerne for daginstitutionsoophold m.v. – de såkaldte »fripladsregler« for kontanthjælpsmodtagere – således at kontanthjælpen efter en omregning til »bruttoindkomst« kommer til at indgå i beregningsgrundlaget på lige fod med skattepligtig indkomst. Herved tilstræbes det, at forældre med kontanthjælp i betalingsmæssig henseende i højere grad bliver ligestillet med forældre, der er i arbejde. Ændringen kan foretages administrativt ved en ændring af den nuværende betalingsbekendtgørelse fra 1. januar 1989. Ændringen, der forventes at betyde en besparelse på 60 mio. kr., er en overgangsordning frem til 1. januar 1990, hvor en mere gennemgribende omlægning af betalingsreglerne for alle ventes at kunne gennemføres.

Lovens *andet hovedsigte* er en udbygning af bestræbelserne for at aktivere kontanthjælpsmodtagerne. Modtagerne selv skal have en større økonomisk tilskyndelse til at blive selvforsørgende, og kommunernes aktiverende indsats skal udbygges. Dette sker ved forslag om, dels at kontanthjælpsmodtagere uden fradrag i hjælpen skal kunne tjene en mindre arbejdsindtægt, dels at kommunerne får adgang til at etablere forsøgsprojekter, hvor sparet kontanthjælp kan anvendes til delvis finansiering af beskæftigelses- og uddannelsesordninger. Frikommuneforsøg har været en nyttig inspirationskilde med hensyn til disse forslag.

Disse forslag skal ses i tæt sammenhæng med regeringens øvrige forslag på det beskæftigelsesmæssige område. Dette gælder såvel forslaget om en forstærket indsats mod langvarig ledighed som forslaget om en smidiggørelse af reglerne om de særlige beskæftigelsesordninger, som kommunerne kan iværksætte.

Regeringen har i forbindelse med opfølgningen af den socialpolitiske redegørelse til Folketinget i januar 1988 overvejet mulighederne for en jobgarantiordning for alle ledige kontanthjælpsmodtagere under 30 år. Den nuværende økonomiske situation gør det imidlertid ikke

[Socialministeren]

muligt at gennemføre en sådan ordning, der vil være forbundet med meget betydelige merudgifter.

Regeringen vil derfor i stedet – som et første skridt – meget snart fremsætte et lovforslag, hvorefter unge i 18–19-års-alderen, der første gang henvender sig for at få kontanthjælp, og hvis eneste problem er, at de ikke har fået en uddannelsesplads eller et arbejde, skal have anvist arbejde i stedet for udbetaling af kontanthjælp.

Det foreliggende lovforslag, der foreslås at træde i kraft den 1. januar 1989, skønnes at medføre mindreudgifter for det offentlige på ca. 225 mio. kr. i 1989. Denne besparelse vil i de følgende år udgøre ca. 290 mio. kr.

Hertil kommer mindreudgiften vedrørende ændrede daginstitutionstakster for kontanthjælpsfamilier, således at der i 1989 opnås en samlet besparelse på ca. 285 mio. kr. på kontanthjælpsområdet.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hermed skal jeg for Folketinget fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Ændret opgørelse af deponering vedrørende 1988, tilskud vedrørende indvandrere m.v).

(Lovforslag nr. L 73).

Lovforslaget er en opfølgning af de aftaler, regeringen den 29. juni 1988 indgik med henholdsvis Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes Landsforening om den (amts)kommunale økonomi i 1989. Det indgik heri, at der skulle ske ændringer af to af de ordninger, der er fastlagt i den kommunale udlignings- og tilskudslovgivning.

For det første foreslås en ændring af lovens deponeringsordning, hvorefter (amts)kommunerne skal deponere et beløb i Nationalbanken, hvis de samlede nettodriftsudgifter i 1988 overstiger et nærmere fastlagt beløb. Ændringen går ud på, at indkomstoverførsler (for primærkommunerne) og sygesikring m.v. (for amtskommunerne) holdes uden for deponeringsordningen.

For det andet foreslås der en forbedring af udligningsordningen vedrørende kommunernes udgifter til indvandrere og flygtninge, bl.a.

med hensyn til udgifter til folkeskoleundervisning. Dette sker ved at forhøje det tilskud, kommunerne modtager pr. indvandrere og flygtning til dækning af de merudgifter, der følger af en indvandrer- og flygtningetilgang. Forhøjelsen af tilskuddet er baseret på en undersøgelse, Indenrigsministeriet har gennemført i 1988 af, hvilke merudgifter der er forbundet med at have indvandrere og flygtninge i kommunerne.

Desuden ændres definitionen af kriteriet »børn af enlige forsørgere« i de kommunale udligningsordninger. Kriteriet er knyttet til reglerne for udbetaling af børnetilskud. Disse regler blev ændret i forbindelse med skattereformen, idet »forhøjet børnetilskud« udgik. I stedet indførtes »ordinært børnetilskud«, og kriteriets definition foreslås tilpasset denne ændring. Endelig ændres tidsfristen for Indenrigsministeriets udmelding af tilskud til kommuner i hovedstadsområdet, der har særlige økonomiske vanskeligheder.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal hermed tillade mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet (De Europæiske Fællesskabers Forsamling).

(Lovforslag nr. L 74).

Formålet med lovforslaget er at bringe Europa-Parlamentsvalgloven i overensstemmelse med den nye folketingsvalglov – lov nr. 271 af 13. maj 1987 – som Folketinget vedtog i folketingsåret 1986–87.

En række bestemmelser i Europa-Parlamentsvalgloven består hovedsagelig i henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i den tidligere folketingsvalglov. Det gælder således bestemmelserne om valglisten, om afstemning på valgdagen og om brevstemmeafgivning.

Gennemførelsen af den nye folketingsvalglov indebærer derfor, at der skal gennemføres en række konsekvensændringer i Europa-Parlamentsvalgloven.

Ved lovforslaget er der endvidere foretaget en generel sproglig modernisering af lovens bestemmelser, ligesom lovens opbygning og kapitelinddeling i videst muligt omfang er bragt i overensstemmelse med den nye folketingsvalgløvs opbygning og kapitelinddeling.